

Список використаних джерел:

1. The American Voter / C. Angus, Ph.E. Converse, W.E. Miller, D.E. Stokes. – N.Y.: John Wiley & Sons, 1960. – 576 p.
2. Shanks J.M. Policy Direction and Performance Evaluations: Complementary Explanations of the Reagan Elections / J. M. Shanks, W.E. Miller // British Journal of Political. Science. – 1990. – Vol. 20. – 235.

Конюшенко А.О.*студентка,**Науковий керівник: Пивоварська К.С.**кандидат філософських наук,**Полтавський юридичний коледж**Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого***ГЛОКАЛІЗАЦІЯ ЯК АЛЬТЕРНАТИВА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

Актуальність нашої теми сконцентрована в тому, що нині основною тенденцією цивілізаційного розвитку людства залишається процес глобалізації. Даний процес в основному визначають як підвищення взаємозалежності та взаємозв'язку сучасного світу, що проявляється в інтенсивній інтеграції ринків, фінансів, технологій та держав, поширенні загальноприйнятих демократичних норм і цінностей, інформаційних мереж та електронної економіки. В наш час таке явище, як глобалізація, можна розглядати як різновимірний процес, що знаходить своє відображення в різних сферах існування людини.

Метою нашого дослідження є: визначити, які наслідки тягне за собою глокалізація, в якості альтернативи процесу глобалізації; які її позитивні сторони; чи не шкодить вона своїми проявами іншим суспільним явищам.

Наукову дискусію навколо поняття глобалізація ще у 80-тих роках ХХ століття розпочали британські соціологи Роланд Робертсон, Ентоні Гіденс, Зигмунт Бауман, німецький соціолог Ульріх Бек, шведський соціолог Джонатан Фрідман, австралійський соціолог Малколм Вотерс [1].

Глобалізаційні процеси являються значно складнішими, якщо порівнювати з більшістю їх модельних тлумачень. Цілий комплекс сучасних наук зіштовхнувся з одним і тим же парадоксом: «Чим сильніша глобалізація, тим необхіднішою являється всезагальна локальна специфіка» [3].

Значна увага, що приділялась дослідженню проблем глобалізації та регіоналізації, спонукали деяких вчених, задля більш точного розуміння і продуктивніших способів дослідження зазначених термінів, впровадити в науковий обіг новий – «глокалізація».

Нині можна стверджувати, що людство вступило в нову фазу розвитку – «глобальну регіоналізацію», тобто нерозривну єдність глобального та регіонального(локального), тоді коли локальне виступає важливим аспектом глобалізації, а глобальне створює локальне.

Термін «глокальний» утворився шляхом злиття двох антонімів – «глобальний» і «локальний». В міжнародну термінологію даний термін було введено наприкінці ХХ століття одночасно різними дослідниками і в різних країнах [2].

Зокрема до соціології дане поняття ввійшло, набувши поширення та глибокого осмислення, завдяки одному з основних теоретиків глобалізації, американо-британському вченому Роланду Робертсону [3]. Глобальні та локальні тенденції у кінцевому рахунку взаємодоповнювані та взаємопроникають один в одного, хоча в конкретних ситуаціях можуть прийти в зіткнення», – відзначив дослідник. Він також зазначав, що «глокалізація є феноменом нерозривності та взаємодоповнювання зовні суперечливих процесів глобалізації і локалізації, які гармонійно функціонують у теперішній час» [2].

Поступово поняття «глокалізація» почало набувати нових значень. Воно зазвичай визначалось, як «регіональна реакція на глобальні процеси», зміст котрого полягає в тому, що невеликі, але тісно пов'язані суспільства (зокрема територіально, але не завжди) вливаються у глобалізаційні процеси швидше та ефективніше, ніж великі суспільства, такі як великі нації та держави [4]. Виходячи з цього, стає цілком зрозуміло, що локальне і різноманітне користується значно більшим попитом, адже саме воно більшою мірою забезпечує потреби та інтереси окремих груп суспільства.

Поняття «глокалізація» насамперед засноване на перерозподілі привілеїв і дискримінації, сили і безсилля, багатства і бідності, свободи і залежності. Глокалізацію визначають як монополізацію можливостей свободи дій [4]. Глокалізація, так би мовити виступає «золотою серединою», між потребами, котрі вимагає середовище в якому функціонує даний процес та вигодою від них у майбутньому.

В багатьох випадках термін «глокалізація» співставляють з поняттям «новий регіоналізм». Новий регіоналізм направлений на пошук оптимальних способів об'єднання країн в загальносвітові глобальні процеси [3]. Даний прообраз глокалізації враховує особливості потреб кожного зі своїх складових елементів, що допомагає задовольнити їх сповна, або ж хоча б певною мірою.

Починаючи з ХХІ століття поняття «глокальний» стає девізом усіх глобальних процесів оскільки вони починають стрімко супроводжуватись зростаючою регіоналізацією. На думку Л.В.Батченко глокалізація «...характеризується, з однієї сторони, еволюцією практики регулювання в спрямуванні управління на регіональний рівень, а з іншої – передачею відповідних повноважень певним організаціям, таким як ЄС, НАФТА та ін.» [1]. Виходячи з думок вченого, слід зазначити, що таке явище, як глокалізація, допомагає здійсненню та розповсюдженню регіоналізації, котра в свою чергу становить роль важливої складової процесу глобалізації.

Не слід розуміти глокалізацію, як збереження місцевих особливостей «доглобальної епохи». Її характерні риси виходять з-під опіки держави та направлені в глобальний світ, забезпечуючи розвиток одночасно на регіональному та планетарному рівнях [3]. Глокалізація, з притаманними їй властивостями, здійснює якісні зміни у напрямках своєї діяльності, як на локальному так і на глобальному рівнях, сприяючи розвитку обох одночасно, доповнюючи один іншим.

Т. Фрідмен вивчає та аналізує глокалізацію оптимістично, натомість З.Бауман – песимістично. Позиція Т. Фрідмена полягає в тому, що «кожна країна спроможеться розробити численні фільтри, щоб оборонити свою культуру від зовнішнього і внутрішнього тиску глобальної капіталістичної економіки, тиску, що призводить до нівеляції всяких культурних особливостей. Бо сучасна глобалізація така швидка й потужна, що культури, яким забракне сили це зробити, просто позникають, як зникає кожен біологічний вид, нездатний пристосуватися до зміни середовища». Думка З. Баумана дещо різниться з попереднім трактуванням, він вважає, що «глокалізація – процес нової всесвітньої стратифікації на глобалізованих багатих і локалізованих бідних» [1]. Не зважаючи на значні відмінності у трактуванні обох вчених одного і того ж поняття, все одно обидві думки мають право на існування.

Глокалізація, як сучасна альтернатива глобалізації, має здатність пристосовувати виробництво та споживання універсальних товарів до специфіки ринку. Деякі транснаціональні корпорації(ТНК) пропагують глокалізацію або в якості стратегії, яка передбачає створення нових виробництв у регіонах, або ж як тактику на відповідність потребам покупців та смакам споживачів [2]. Пристосовуючи товари до особливостей певного ринку та окремих верств суспільства, ми отримуємо бажані позитивні результати в виробництві та сповна реалізуємо необхідну продукцію, одночасно задовольняючи як власні потреби, так і споживачів.

Підсумовуючи вищезазначене, можна зробити висновок, що глокалізація виступає важливим структурним елементом глобалізації, адже вона сприяє прогресивному процесу виробництва та якомога повнішому задоволенню потреб суспільства в цілому, й жителів певного регіону чи місцевості зокрема, сприяє розвитку ринкової та фінансової систем держав, новітнім технологіям, державам в цілому, поширенню загальноприйнятих демократичних норм і цінностей, інформаційних мереж та електронної економіки.

Список використаних джерел:

1. Глобалізація як цивілізаційний феномен: історія та сучасність [Електронний ресурс] / Рижак В.П. //BLOG. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: <http://overko.blogspot.ru/2011/09/1.html>. – Заголовок з екрану.
2. Жуков С. А. Глокалізація як сучасний і перспективний процес розвитку світового господарства та міжнародних економічних відносин [Електронний ресурс] / С. А. Жуков // Науковий вісник Ужгородського університету. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: <http://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/1704/1/ГЛОКАЛІЗАЦІЯ%20ЯК%20СУЧАСНИЙ%20І%20ПЕРСПЕКТИВНИЙ%20ПРОЦЕС%20РОЗВИТКУ.pdf>. – Заголовок з екрану.
3. Кожевников Н. Н. Глокалізація: концепції, характерні риси, практичні аспекти [Електронний ресурс] / Н. Н. Кожевников, Н. Л. Пашкевич // Вестник Северо-Восточного федерального университета им. М.К. Амосова. – 2005. – Режим доступу до ресурсу: <http://cyberleninka.ru/article/n/glokalizatsiya-kontseptsii-harakternye-cherty-prakticheskie-aspekty>. – Заголовок з екрану.
4. Олійник О. М. Концептуалізація глокалізації: методологічні аспекти [Електронний ресурс] / О. М. Олійник. // Гуманітарний вісник ЗДІА. – 2009. – Режим доступу до ресурсу: http://www.zgia.zp.ua/gazeta/VISNIK_38_4.pdf. – Заголовок з екрану.